

Nr 479.

Av fröken **Elmén m. fl.**, om ökad forsknings- och propaganda-verksamhet rörande barnolycksfallen.

"450 svenska barn omkommer årligen genom olyckshändelser. Statistiken är ofullständig och ger inga exakta uppgifter om hur många barn som på liknande sätt skadats, men antalet kan med säkerhet räknas till 100, kanske flera 100 gånger större än denna siffra. Därav är det ett icke oansenligt antal barn som får så allvarliga skador, att de blir invalider för livet." Docent Berfenstam framhåller ovanstående i en av sina artiklar beträffande kamp mot barnolycksfall.

Av detta framgår, att barnolycksfallen är av mycket stor omfattning. Frågan har också mer och mer uppmärksammats, och initiativ har tagits för att på olika vägar utreda och förebygga olycksfallen. Sålunda har vid akademiska sjukhuset i Uppsala professor Bo Wahlqvist och docent Ragnar Berfenstam tagit upp utredning och forskning på detta område. En särskild kurator utreder olycksfallsfrågorna ur psykologisk och social synpunkt. Av dessa utredningar framgår bl. a. att ungefär 1/4 av olycksfallen händer i trafiken, 1/3 sker genom drunkning. 2—3-åringar är den grupp, som drabbas mest av olycksfallen. Det visar sig, att fler pojkar i denna ålder dör på grund av olycksfall än på grund av sjukdom.

Lovvärda initiativ har tagits för att få fram ett förebyggande arbete. Försäkringsbolagens upplysningstjänst har tagit upp samarbete med kungl. medicinalstyrelsen, barnläkarna, kungl. skolöverstyrelsen, olika kvinnoorganisationer och Röda korset. I Försäkringstidningen har frågan belysts i flera artiklar. Thulebolagen har också utgivit en broschyr i propagandasyfte. Nationalföreningen för trafiksäkerhetens främjande utför ett beaktansvärt arbete, men deras arbete rör en mindre del av olycksfallen. Trots det arbete, som här redan satts in i förebyggande syfte, synes dock olycksfallssiffrorna stiga.

I vissa andra länder har ett intensivt arbete tagits upp för att driva ned dessa olycksfall, och i en del länder har även staten livligt stött verksamheten. Framför allt i England har detta samarbete visat sig framgångsrikt, och man har lyckats minska olycksfallsfrekvensen väsentligt. Enbart vad trafikolycksfallen angår har man kunnat nedbringa dem till hälften under tiden 1930—1950, trots en ständigt ökad trafik.

För att snabbt kunna anpassa propagandan och sätta in den där den behövs krävs en fullständig och framför allt aktuell statistik. Enligt uppgift kan statistiska centralbyrån ej prestera detta på grund av tekniska skäl och bristande personella resurser.

Mycket i propagandaväg har gjorts, men det mesta blir tyvärr av engångsnatur, och här behövs en kontinuerlig propaganda, mycket på grund av den ständiga utveckling och förändring som försiggår i hela samhället. Propagandan behöver sättas in så, att den kan nå alla och tränga in i hemmen via radio, broschyrer, affischer, tidningsartiklar, film, samt under medverkan från distrikts- och barnavårdscentralsköterskor, för att ta några exempel.

Fågan är av den omfattning, i första hand rent humanitärt och i andra hand ekonomiskt, att stöd fordras från statens sida för att få fram ett så effektivt förebyggande arbete som möjligt.

Med stöd av vad ovan framförts hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om utredning rörande möjliga åtgärder för att stödja, utvidga och effektivisera forsknings- och propagandaverksamheten rörande barnolycksfallen samt för riksdagen framlägga de förslag, som härav föranledes.

Stockholm den 27 januari 1954.

Brita Elmén.

Elsa Ewerlöf.

Disa Västberg.

Bengt Sjölin.

Gunnar Ericsson

i Näs.
